

FÖRSTA SÖNDAGEN I ADVENT

DOMINICA PRIMA ADVENTUS

Psaltarpsalm: Ps. 24. Epistel: Rom. 13:11-14. Evangelium: Matt. 21:1-11. Predikan av Ingemar Andersson

SE, DIN KONUNG KOMMER

"Hosianna, Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!"

I dag är det nyårsdag i Guds rike på jorden. Det är en stor förmån och nåd varje gång vi får börja ett nytt kyrkoår här på jorden. Det betyder att Herren vill fortsätta att komma till oss, tala till oss genom sitt ord, väcka oss genom sin Ande och förklara sitt frälsningsverk i Kristus Jesus för oss. Jesus lever! Han verkar fortfarande. Alltfort kallar han människor till sitt rike. Så får vi i dag börja

ETT NYTT NÅDENS ÅR FRÅN HERREN

Och det inleder vi med hosiannaropet. Det är ett rop hämtat från de Psaltar-psalmer som i Israel sjöngs under påskhögtiden, ett rop till Herren om hjälp och frälsning. Det är också en bön till den väntade Messias. Han är den sten som byggnadsarbetarna kastade bort, men som blev en hörnsten och "min frälsning". *"Välsignad vare han som kommer i Herrens namn."* (Psalt. 118).

I den välsignelse vi använder i gudstjänsten, är det Herrens välsignelse som ges oss. Men vi kan också välsigna Herren. Sakarias lovsång börjar med orden: "Välsignad är Herren, Israels Gud, som har besökt och återlöst sitt folk. Och Paulus inleder i Efesierbrevet lovprisningen av utkorelsens hemlighet med orden: "Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Fader, som i Kristus Jesus har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse."

När människor välsignar Herren tackar och lovar de honom för hans nåd och frälsning. *"Hosianna, Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!"*

Påskan är nära. Från Jeriko vandrar Jesus upp till Jerusalem. Längs vägen passerar han två blinda, som när de hör att det är Jesus som går förbi, ropar till honom om nåd och förbarmande:

"Förbarma dig över oss, Herre, Davids son!" Och Jesus stannar, kallar dem till sig och frågar: *"Vad vill ni att jag skall göra för er?"* De svarar honom: *"Herre, öppna våra ögon!"*

Då gällde det lekamlig blindhet. De blinda vid vägen hade hört om och kommit till tro på Jesus. De bekänner honom såsom Herre och Davids son och de tror och vet att han både vill och kan hjälpa och så ber de att han måtte förbarma sig över dem i deras nöd. Och han hör deras bön, rör vid deras ögon och genast kan de se, och så följer de honom.

Han hör än i dag bön. Likaväl som han kan öppna kroppens ögon och släppa in ljuset, så kan han på den andligen blinde öppna själens ögon till att se Jesus och följa honom.

"LÖS DEM OCH LED DEM TILL MIG"

Det är fem dagar före påsk. Stora skaror vandrar mot Jerusalem för att fira påskhögtiden där. Jesus och hans lärjungar har nått fram till Betfage, öster om Jerusalem, och härifrån skulle man nu fortsätta och komma in i staden. Men Jesus skulle inte den här gången – den sista gången □ gå in på samma sätt som förut när han besökt Jerusalem. Nu sände han två lärjungar in i Betfage för att hämta en åsna och ett åsnefö, lösa dem och föra dem till Jesus.

Varför? Han ville än en gång, och nu på ett särskilt tydligt sätt, göra klart för människorna vem han var. Alla de som nu vandrat upp till Jerusalem för påskfirandet levde efter Gamla testamentets ordningar. Hela deras gudstjänst, deras högtider och sabbater – allt talade till dem om Messias, Guds Smorde, som skulle komma. Juda folket väntade på honom. Då skulle allt uppfyllas som i profeternas skrifter var skrivet om honom.

I tre år hade Jesus nu gått omkring ibland dem och undervisat om Guds rike, gjort under, hjälpt och botat – och många hade kommit till tro på honom. Men om de allra flesta måste Jesus under tårar säga: *"Hur*

ofta hade jag inte velat samla dina barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte!” (Luk. 13:34). *”Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig verklig frid. Men nu är det dolt för dina ögon.”* (Luk. 19:42). Nu kom han sista gången. Alla visste hur det skulle vara när Messias kom. Det hade profeterna talat om: *”Säg till dottern Sion: Se, din frälsning kommer! Se, han har med sig sin lön, hans segerbyte går framför honom.”* (Jes. 62:11).

”Fröjda dig storligen, du Sions dotter! Höj jubelrop, du Jerusalems dotter! Se, din konung kommer till dig, rättfärdig och segerrik är han. Han kommer ödmjuk, ridande på en åsna, på en åsninnas föl.” (Sak. 9:9).

Så skulle det vara – och därför blev det också så. Och Matteus understryker att detta hände för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten. Och folket förstod vad som skedde. Hela staden kom i rörelse och uppståndelsen var stor. ”Vem är han?” frågade man sig och fick svaret: ”Det är Profeten, Jesus från Nasaret i Galileen.” Det är alltså HAN som profeterna vittnat om, den utlovade, Konungen, Befriaren, Hjälparen. Och så samlas man längs vägen, breder ut kläderna, viftar med palmkvistar och sjunger lovsången: *Hosianna – Herre fräls, hjälp, giv seger åt Davids son!*

”SE, DIN KONUNG KOMMER TILL DIG, ÖDMJUK, RIDANDE PÅ EN ÅSNA”

Så brukar inte en Konung komma. Här glimmade det inte av guld. Här fladdrade inga standar, här frustade inga hästar och här rasslade det inte i en livvaktts glänsande rustningar. Den som här kom ägde inte ens en åsna! Hur skulle någon kunna tro att detta var en rättfärdig och segerrik Konung?!

En krona han ej bär/ Men dock en konung är./ Hans makt är ganska ringa,/ Dock kan han döden tvinga...

”Dock kan han döden tvinga...” För inte så länge sedan hade han kallat den sedan fyra dagar döde Lazarus ut ur graven och åter till livet. Och nu gick han att fullborda det värv han kommit att utföra. Han är en Konung! *”Vet du inte att jag har makt att ge frige dig och makt att korsfästa dig!”* säger Pilatus till Jesus där han står framför domaren, sårad och sargad. *”Du skulle inte ha någon makt över mig, om du inte hade fått den ovanifrån”*, svarar Jesus. (Joh. 19:10-11). Han kunde, om han ville, kalla på mer än tolv legioner änglar till sin hjälp. Hans makt är obegränsad och den omfattar också detta: *”Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder.”* (Matt. 9:6).

Det är han som nu rider in i Jerusalem på en åsna, på en arbetsåsninnas fåle. Han har blivit fattig för vår skull, för att vi genom hans fattigdom skulle bli evigt rika. Han har blivit hånad och smäddad, föraktad, slagen, törnekrönt och till sist korsfäst och dödad – och allt har han gjort för vår skull, för att vi skulle räddas undan fördömmelsen och ärva frälsning och salighet.

”Lova HERREN, min själ, och glöm inte alla hans välgärningar, han som förlåter dig alla dina synder och botar alla dina sjukdomar, han som återlöser ditt liv från förgängelsen och kröner dig med nåd och barmhärtighet.” (Ps. 103:2-4).

DEN TIONDE DAGEN I MÅNADEN NISAN

Herrens egendomsfolk Israel under Gamla förbundets tid hade efter en 40-årig ökenvandring nått gränsen till Kanaan, löftets land, och stod i begrepp att tåga över Jordanfloden in i det förlovade landet.

Ökenvandrarerna hade nått flodstranden och nu kunde de se det hägrande målet där på andra sidan.

Mose, lagens representant, hade fått lägga ner vandringsstaven. Det var inte lagen som skulle föra Herrens folk in i Löftets land, utan det skulle Josua göra, han som bar samma namn som Jesus.

Och så bröt man upp för att gå över floden. Först gick prästerna med Herrens förbundsark – arken, symbolen för Guds närvaro bland sitt folk - och så snart deras fötter rörde vid Jordans vatten, som nu vid skördetiden svämmade över sina bräddar, stannade vattnet uppströms och prästerna kunde på torr mark ställa sig mitt i flodfåran, medan folket gick över. Och när folket kommit över gick prästerna den sista biten, och så snart de satte sina fötter på stranden flöt flodens vatten på nytt fritt och svämmade över sina bräddar som förut.

Detta skedde på tionde dagen i första månaden. Och på fjortonde dagen firade man sedan påskhögtiden på Jerikos hedmarker och på annandagen, dagen efter påskdagen, fick man för första gången äta av säden i löftets land.

På den dagen, den tionde i månaden Nisan, när Jordans böljor delade sig och vägen till Löftetslandet Kanaan öppnades – det var på samma dag Jesus red in i Jerusalem. Vad som skedde den dagen och de närmast efterföljande dagarna öppnade vägen till Löftets land för oss, till det himmelska Kanaan, för att vi där efter slutad ökenvandring, skulle få fira en evig Påskfest och njuta av landets frukt, himlens glädje och salighet.

I dag vill Jesus rida in. Låt oss breda våra mantlar för hans fötter, öppna våra hjärtan till att ta emot honom och hylla honom med hjärtats Hosianna-rop: Herre fräls, hjälp, rädda oss till din eviga salighet i det land där du har berett rum åt oss. AMEN!